

Maksimumsbeløb

Udvalget foreslår, at der fastsættes et maksimalt beløb, der årligt kan ydes til personlig assistance. Dette er forslagsstillerne uenige i. Det afgørende må være, at der ydes den personlige assistance, som gør det muligt for den handicappede at fungere på arbejdsmarkedet. Eller ved socialministerens ord fra november-redegørelsen:

»Regeringen lægger megen vægt på, at bestræbelserne på at integrere personer med handicap i samfundet fortsætter, og at der fortsat arbejdes videre i retning af at sikre personer med handicap en ligestilling inden for alle områder af samfundet.«

Også på den baggrund må ideen om et fast maksimumsbeløb afvises; i øvrigt ville indførelsen af en sådan grænse ikke kunne undgå at medvirke til en udbredelse af stive systemer inden for det sociale område.

Behovet for personlig assistance

Instituttet for blinde og svagsynede i Hellerup har anslået, at antallet af blinde med behov for sekretærbistand i alt på lidt længere sigt vil ligge på omkring 100. Landsforeningen for Vanføre har skønnet, at behovet for bevægelseshæmmedes vedkommende vil ligge på omkring 150 personer, og på baggrund af oplysninger fra de øvrige organisationer under De Samvirkende Invalideorganisationer har udvalget skønnet det samlede behov til at ligge omkring 500.

Dette skøn er i hvert fald ikke for højt. Hvor meget det ligger i underkanten, afhænger i høj grad af, hvilke aktiviteter der udfoldes for at åbne op for handicappede på det såkaldt normale arbejdsmarked. Den aktuelle situation kan beskrives med Jørgen Ulf Christensens ord: »Heller ikke på arbejdsmarkedet er de handicappede en forventet arbejdskraft. For der er 117 funktioner, de ikke kan, og kun elleve, de kan. Til trods for, at de fleste erhverv i dag er så højt specialiserede, at man kun behøver at udøve syv funktioner.« (»Fugl uden vinger«, side 102).

Udgifter

Ud fra et skøn på omkring 500 personer med behov for personlig assistance og ud fra en gennemsnitlig ydelse på 20.000 kr. årligt anslår udvalget de samlede årlige udgifter til 10 mill. kr. Dette skøn må betragtes som et minimumsskøn.

Ydelsesmodtager

Udvalget foreslår, at det i lighed med den eksisterende svenske ordning bliver virksomheden, der tildeles ydelsen, således at det er virksomheden, der bliver arbejdsgiver for den person, der skal yde assistancen. I sin redegørelse gør socialministeren opmærksom på, at udgangspunktet for regeringens arbejde på handicapområdet er, at den enkelte borger skal have størst mulig indflydelse på sin egen tilværelse. Dette er forslagsstillerne helt enige i, og vi synes, det er oplagt, at ydelsen tildeles direkte til den handicappede, således at den handicappede selv fungerer som arbejdsgiver for den person, der skal yde assistancen. Med Kirsten Lykke Jensens ord:

»Det, jeg ønsker, er selv at være ansvarlig for mine døgtimer – kun derved kan jeg få den fulde tilfredshed med mit liv.« (»Fugl uden vinger«, side 70).

Administrativ placering

Udvalget diskuterer udførligt, om en ordning med personlig assistance skal administreres af arbejds- eller socialministeriet, og ender med at pege på arbejdsministeriet.

I sin redegørelse peger socialministeren på, at handicappolitik er samfundspolitik, og at problemerne må bearbejdes og løses inden for den sektor, hvor de opstår.

Dette er forslagsstillerne enige i, men det må også tillægges afgørende betydning, at ordningen bliver enkel og gennemskuelig og nem at gå til for den handicappede.

Umiddelbart forekommer det forslagsstillerne, at det enkleste vil være en ændring af bistandslovens § 42, der omhandler revalidering, og/eller bistandslovens § 58, der omhandler hjælpemidler til handicappede. Med en sådan ordning skulle det sociale udvalg i kommunen tage stilling til, om der skulle tildeles personlig assistance til den enkelte handicappede og i givet fald i hvilket omfang.

Men på dette som på de øvrige punkter er forslagsstillerne selvfølgelig indstillet på at deltage i en åben og fordomsfri debat frem til forsøgsordningens start pr. 1. januar 1987.

Dette gælder også spørgsmålet om forsøgsperiodens længde, hvor udvalget har foreslået fem år, og hvor vi umiddelbart mener, at tre år må være tilstrækkeligt.